

מתיקות הפרשה

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעזע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

פרשת ניצבים-וילך תשפ"ו

תקיעת שופר במעמקי הלב

אנו נמצאים בימים האחרונים של השנה, ימים שה' גילה לנו ברוב רחמיו שבעוד זמן קט הוא הולך לשפוט אותנו ולחתום את כל ישראל לחיים טובים ולשלום בספרן של צדיקים, ובימים אלו עלינו להתכונן למשפט הגדול והנורא, אולם עיקר הדגש בראש השנה זה על המלכת המלך כמאמר חז"ל: "אמר הקב"ה אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי שילה זכרונכם לפני לטובה, ובמה, בשופר, ממשיכה הגמ'; אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של אייל, אמר הקב"ה תקעו לפני בשופר של אייל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני".

חז"ל מלמדים אותנו גילוי עצום במהות מצוות השופר, השופר מסמל על ביטול מוחלט שלנו לפני הבורא ממש כמו בזמן העקידה שאנו קוראים בר"ה היאך האבות הקדושים מסרו את עצמם לקב"ה, כך בכל ראש השנה שהוא הראש של כל השנה אנו מוסרים את עצמינו לקב"ה כדוגמת בכור ובכורים וזה נעשה על ידי השופר, כי בשופר אנו מוציאים את הנשימות שלנו, את החיים שלנו ואנו מכריזים רבש"ע 'היום הרת עולם' היום בראת את אדם הראשון, היום הזה נפחת באפו נשמת חיים חלק אלוה'ה ממעל, ועד היום הזה אתה מחדש בכל רגע ורגע את כל הבריאה כולה ואותי בפרט, על ידי הנשימות שאתה מנשים אותי, ולכן אנו מוציאים את הנשימות הללו בלי מילים רק רוח בלבד שמוציא את הקול דרך השופר.

וכאשר אדם מתבונן שה' מחיה אותו ובלעדי ה' אין לו כלום, אזי הוא ממליך את המלך הגדול שבכל רגע נותן לו מלייארדים ועוד מלייארדים, כן! כן! כולנו מלייארדרים, אדם מוכן לתת את כל אשר לו בעד חיים כי אחרי הפטירה מה יועיל לו הכסף, החיים שלנו מלאים בטוב עצום, חלילה חלילה לא עלינו ולא על כל ישראל אם מגלים לאדם

את המחלה הוא נלחם בכדי לחיות, כי החיים הם האושר הגדול ביותר ובו אנו יכולים לקנות חיי נצח נצחים, כמאמר המשנה באבות "פה שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא".

ואת זה בדיוק אנו מדגישים בר"ה שה' הוא מחיה אותנו ואנו עבדיו שבלעדי ה' אין לנו כלום וזה סוד הנסירה כמובא בזוה"ק שבר"ה ה' עשה לאדם הראשון נסירה בכדי להביא את חוה, ולשם כך הוא הפיל עליו שינה שזה בחינת 'דורמיטא' שאדם לא עושה כלום, כל השנה אנו רצים ופועלים ומרגישים שאנחנו מנהלים את העולם, ובר"ה אנו מבינים שאנו ב'דורמיטא', אנחנו לא יכולים לעשות כלום ומכריזים "ותמלך אתה ה' לבדך על כל מעשיך", ה' הוא לבד המלך ולעתיד לבוא כל העולם יכירו שה' שהוא אלוהינו הוא אחד כל כל העולם.

ולכן בר"ה אנו לא עוסקים בווידיים כמו ביוהכ"פ כי יסוד התשובה להכיר בגדולת המלך לדעת שה' מחיה אותנו מכלכל אותנו ונותן לנו כל טוב, ואז אנו באים לפניו בהכנעה גמורה ובביטול מוחלט, אנו משתחוים לפניו ומכריזים ה' הוא המלך, וכאשר האדם מתבטל לפני ה', אזי ה' גוזר עליו שנה טובה, כי כל רצון ה' שאדם יתעורר מהשקר והתעתועים של העולם הזה מהמחשבה שאני המלך ואני יודע ואני עושה ולי מגיע התהילה והכבוד וכאשר אדם מתבטל לפני ה', אז ה' גוזר עליו שנה טובה.

וזה מה שאנו מבקשים בכל תפילה, "תקע בשופר גדול לחרותנו" ויש להבין, וכי יש עניין שהשופר יהיה גדול? וכן מה עניין השופר בזמן הגאולה? הלא העיקר זה בניין בית המקדש? והנה חז"ל למדו את עניין השופר בראש השנה מיובל, שבו היו בית דין תוקעים והעבדים משתחררים, ללמדנו שהמהות של ראש השנה שנשחרר את המושכות, שניתן לה' להנהיג אותנו, שנשמח בכל מה שיש לנו, שנמליך את ה' לפי איך שהוא קובע לנו את החיים.

שנמליך אותו יתברך מתוך הכנעה של הכרת הטוב על המשפחה שהוא נותן לנו, על הבריאות שלנו, על כל מה שיש לנו, על הבית ועל הרכב ועל כל מה שסביבנו, מתוך ידיעה שאנו בידיו הרחמניות של המלך הגדול, ממש כמו שחשבו האבות הקדושים בזמן העקידה.

וזה בדיוק עניין השופר הגדול, שבביאת המשיח הקדוש ברוך הוא יתקע לכל אחד ואחד מאיתנו באוזן ונתעורר מכל הדמיון של הגלות, שניתן לה' את הכתר ונמליך אותו יתברך על כל מה שעבר עלינו.

ובשנה זו שראש השנה חל להיות בשבת, אנו לא תוקעים ביום הראשון, אפילו שהתורה ציוותה לתקוע, כי חז"ל רצו ללמד אותנו בזה שביהדות אין כללים. היהדות זה לא ספר

שיאים שצריך לדפוק לפי הסדר ולסמן V. היהדות מהותה עבד ה'. אברהם אבינו לא שאל בעקידה את ה' למה לעקוד את יצחק, הרי זה נוגד את הכללים של החסד ואת ההבטחה ש"ביצחק יקרא לך זרע", כי אברהם היה עבד ועבד לא שואל שאלות, לא מעניין אותו מה יהיה, העיקר שיהיה רצון ה', העיקר שיתגלה כבוד ה' בעולם.

ובראש השנה שחל להיות בשבת, חז"ל בדעת קודשם הבינו שזה רצון ה' שהשנה לא נתקע, אלא כל אחד יתבונן עם עצמו, איך אני זוכה להמליך את ה' על הנשימות שהוא מנשים אותי. כמה פעמים השנה נשמתי נשימות ארוכות של רוגע ושלווה, וכמה פעמים נשמתי במהירות בזמנים של לחץ, קושי ודאגה, ועל הכל בורא עולם אני ממליך אותך. ולכן עיקר המצווה לשמוע קול שופר. אל תרגיש שאתה עושה, שאתה קובע שאתה מנהל את העולם, תהיה עבד ותשמע מה שה' אומר לך.

וכאשר אדם מוריד את הראש, ה' לא צריך לשלוח לו תזכורות או שינויים בתוכנית בכדי שיתעורר לזכור מי מנהל אותו, כי גם כך הוא יודע שתמיד הוא בידי ה', וזה מה שאמרו חז"ל שה' גוזר וצדיק מבטל, היות שהצדיק תמיד מתבטל לפני גזירת ה', ומי שדבק בו נעשה גם הוא עבד ה', וממילא ה' לא צריך לגזור גזירות.

לפי דברינו מבואר היטב מה שאמרו חז"ל: "כל שנה שאין מריעין לה בתחילתה, מריעין לה בסופה". וכתב רש"י ש"ישראל עושים עצמן רשין לפני הקדוש ברוך הוא בראש השנה לדבר תחנונים ותפילה כעניין שנאמר: תחנונים ידבר רש". היסוד של ראש השנה שנהיה רשים - שפלים וכנועים לפני ה', והשופר מעורר אותנו להתבונן שה' ברא אותנו, כמו שאנו אומרים בפיוט הנורא "ונתנה תוקף": "אדם יסודו מעפר וסופו לעפר", ועליו להודות ולתת את כל אשר לו למלך הטוב והמטיב שמעניק לו חיים בחסד עצום.

המורם מכל האמור: העבודה שלנו בר"ה להמליך את ה' ולהיות עבדים נאמנים אליו יתברך, וזה עניין השופר שאנו נושפים את הנשימות - את החיים שלנו בשופר ונותנים לה' את החיים שהוא נפח באפינו בר"ה, והשנה שלא תוקעים בשופר ביום הראשון, עלינו להתבונן איך אנו עושים את עבודת השופר עם עצמנו, איך אנו זוכים לקנות הכנעה לפני ה', לשבת עם עצמנו ולהתבונן כמה נשימות ה' מנשים אותנו, ומתוך כך לקנות הכנעה וביטול לפני ה'.

ואזי ה' יגזור עלינו שנה טובה ומתוקה יחד עם כל כלל ישראל, שנכתב ונחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום, וכבר השנה נזכה לשופרו של משיח ולבניין בית המקדש, שבו נריע לפני ה' בחצוצרות וקול שופר.

מעשה ולקחו

ראש השנה במרומים מהמעמקים שבעמקים

ונביא כאן סיפור נפלא בעניין זה: ב"ה זכיתי להסתופף בצילו של מורי ורבי שליט"א, בקהילה שאליה אני משתייך כמו בכל קהילות ישראל ירח האיתנים הינו החודש המרומם ביותר, חצר הקודש לובשת פנים חדשות ונעלות, יהודים רבים מגיעים מכל קצוות תבל לבוא ולהסתופף בצילה דמהימנותא, אוהל ענק נפתח לרווחת הציבור הגדול, ביהמ"ד הגדול מתמלא עד אפס מקום, קול התורה והתפילה נשמע למרחקים, ממש נורא הוד, כל השנה כולה אני מצפה לחודש תשרי לראש השנה יום כיפור סוכות ושמח"ת, ימים שבהם אנו מתמלאים קדושה שמחה ודביקות בה' לכל השנה כולה.

גם באותה שנה התכוננתי בכל ליבי כבר מראש חודש אלול לימים הנעלים שממשמשים ובאים, אלא שביום בהיר אחד באמצע חודש אלול רעייתי לא חשה בטוב, חשבנו שזה יחלוף אלא שהמצב הלך והחמיר והוצרכנו להתפנות לבית הרפואה שם גילו לה שושנה ברגל, חשבתי שזה יעבור מהר אולם הזיהום הלך והתפשט וימי ראש השנה קרבו ובאן, קיוויתי בכל ליבי שעד ראש השנה נשוב הביתה, אולם ככל שראש השנה התקרב הבנתי שהחלום שלי יישאר בגדר חלום בלבד.

ערב ראש השנה הגיע התפללתי סליחות של זכור ברית בבית המדרש הגדול שהיה מלא מפה לפה והרגשתי כזו החמצה על כך שהשנה לא אזכה להשתתף בתפילות המיוחדות בביהמ"ד של מורי ורבי, שבתי הביתה ארגנתי את כל הדברים הנצרכים לנו לחג ויצאתי לבית הרפואה לשהות לצידה של רעייתי, בדרך ראיתי כמה וכמה משפחות שבאו עם כל מטלטליהם לשהות לצד הרבי בימי ראש השנה, וזה עורר אצלי שוב את

סיפר יהודי יקר שראיין שתי יהודים שבניהם היו שבויים בשבי הנורא בעזה, שני יהודים שביום הטבח הנורא בשמחת תורה בניהם נחטפו באכזריות על ידי מחבלים ארוצים צמאי דם ימ"ש שני יהודים שחייהם השתנו ביום אחד, אולם כל אחד בסגנון אחר.

האחד שומר תורה ומצוות השתנה לטובה, בכל הזמנות שלו הוא שפע אמונה הוא זעק כעת אני יודע עבד ה' מהו, אני מרגיש על בשרי אמונה ובטחון מה הם, דווקא בתוך ים של סערה ובלבול, אני מוצא תרופה לנפשי תרופה נפלאה ששמה אמונה, מתוך ידיעה שאני בידי ה' הטובות ועלינו לשמוח שזכינו לעשות את רצונו גם בלי להבין למה דווקא הבן שלנו שרוי במיצר באפילה ובשביה, ואילו היהודי השני שלא זכה לשמור תורה ומצוות כראוי למרות שגם הוא התחזק אבל היה בליבו הרבה קושי ושאלות.

אותו יהודי שראיין את שניהם סיכם את הראיונות ואמר: "בוודאי שאי אפשר לדון אדם שהיקר לו נמצא במצב כה קשה אולם עבורי היה זה מוסר השכל עצום, מי שחי עם אמונה, מי שידע שהוא עבד של מלך מלכי המלכים חייו מאושרים לא רק בעולם הבא אלא גם בעולם הזה.

בימי ראש השנה שבהם אנו ממליכים את ה' זה הזמן להתבונן שאנחנו עבדים של מלך מלכי המלכים ועבד עושה תמיד את רצון האדון שלו, וכאשר הוא זוכה לעשות את רצונו הוא מאושר עלי אדמות, וזה בדיוק העבודה שלנו בימים אלו להיות שפלים לפני הקב"ה שברא אותנו בראש השנה, ומנשים אותנו בכל עת, ולהיות אסירי תודה אליו, ומתוך כך להמליך אותו באהבה.

הרצון העז שבער בקרבי.

בדיוק העבודה שלנו בראש השנה, להמליך את ה' ולהיות כנועים לפניו בעבודות גמורה.

ולכן אנו תוקעים בשופר של איל לזכור את עקידת יצחק שאבותינו הקדושים הלכו בנאמנות עם הבורא לעקידת יצחק למרות שזה לא הסתדר להם לפי מה שהם חשבו עד כה, כי בר"ה אנו מבינים שה' ברא אותנו ומנשים אותנו בכל עת בנשימות מתוקות והוא קונה אותנו לעבדים בדין, ואנו שמחים בכך מאוד ותוקעים בשופר את הנשימות שהוא בעצמו נפח בנו ומכריזים "רבש"ע אנו מכירים לך טובה, אנו נותנים לך את החיים שלנו, אנחנו מתביישים ממך וכל אשר תחפוץ נעשה בשמחה כעבדים נאמנים ואוהבים".

הרב סיים את דבריו ואמר: יהודים יקרים אומנם לא תוקעים היום בשופר, אבל כל אחד מכם יכול לתקוע בשופר שבליבו; לומר לה', "רבש"ע אני ממליך אותך כאן בתוך בית הרפואה על המצב שבו אני נמצא, אני מודה לך על הנשימות שאתה מנשים אותנו ואני עבדך הנאמן שרצוני לעשות את רצונך בלב טהור ושמח".

הרב ירד מהבימה ואני נשארתי מסומר למקומי, הבנתי לפתע שהמצב שבו אנו נמצאים כרגע זה לא מצב של דיעבד, אלא של לכתחילה שבלכתחילה, כן! כן! כעת אנו זוכים להמליך את ה' עם הלב הנשבר שלנו עם הנאמנות שבתוכנו ממש כמו אברהם ויצחק שעם כל הקושי הגדול שלהם הלכו יחד בשמחה לעשות את רצון ה' באהבה. התפילה שלי קיבלה פנים חדשות, התפללתי מוסף כמו שלא התפללתי מעולם, הנוסח והמנגינות לא עניינו אותי בכלל, הייתי עסוק בהמלכת ה' בקניית נאמנות, בידיעה שה' זוכר אותי ועושה את הטוב ביותר עבורי, כמו שאנו אומרים "הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשעיים כי מדי דברי בו זכר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֶרְחָמֶנּוּ נָאִם ה'".

בסיום התפילה שבתי בשמחה לחדר של רעייתי סיפרתי לה את דברי הרב ואת החיזוק הגדול שבא

בליל התקדש החג זכיתי להיכנס ביחד עם כל כלל ישראל לשנה החדשה שפרסה את כנפיה, אך אם בכל מקום ההרגשה מרוממת, אצלי היה בדיוק להיפך, ישבתי בבית הכנסת הקטן של בית הרפואה יחד עם עוד מניין וחצי של יהודים, התפילה הסתיימה במהירות ואני ערכתי את הסימנים והסעודה לצד מיטתה של רעייתי, חשבתי על כך שבכל שנה אנו עורכים את הסעודה עם כל בני המשפחה המורחבת שבאים להתארח אצלנו בכדי להיות סמוכים לבית מדרשו של הרבי, וכעת אנו לבד בתוך החדר החשוך למחצה עורכים את הסעודה בלחש בכדי לא להפריע לשאר דיירי החדר שמעבר לוילון.

במחשבתי נדדתי לבית המדרש הגדול והמואר, בעיני רוחי ראיתי את כל מתפללי ביהמ"ד עוברים לפני האדמו"ר לברכה, וליבי נצבט, לא הרגשתי טעם להאריך בסעודה, רעייתי גם הייתה חלשה והלכנו לישון מוקדם.

בבקר יצאתי לתפילה בבית הכנסת של בית הרפואה, החזן שניגש לתפילת שחרית ניגן מנגינות שונות לגמרי ממה שאני מכיר, גם המבטא היה קשה עבורי, ניסיתי לנגן עם עצמי את הפיוטים ששרים אצלנו בקהילה ברגש רב, אולם הרגשתי שהרגש ממני והלאה, הייתי ממש בצער וגם ראיתי שאם האריך בתפילה אפסיד את המשך התפילה, היות שהחזן התפלל במרוצה בכדי לא להכביד על החולים ומלוויהם, הרגשה חמוצה של החמצה חלחלה בליבי, אך ברירה אחרת לא הייתה לי.

באותה שנה ראש השנה חל בשבת, בסיום קריאת התורה עלה רב בית הכנסת לבימה ונשא דרשה קצרה, וכך היו דבריו: יהודים יקרים כעת זה הזמן לתקוע בשופר, אולם בשבת חז"ל תקנו שלא תוקעים בשופר, וזה מלמד אותנו נאמנות גם כאשר לא הכל הולך לפי הספר והעניינים לא מסתדרים לפי התוכניות שלנו, אני בטוח שאף אחד מכם לא רצה להיות בבית הרפואה בראש השנה, אולם זה

לי בעקבות כך, רעייתי שמחה לשמוע את הדברים
ויחד ערכנו סעודה בשמחה מתוך מחשבה על
המלכת ה' שנמצא איתנו כמאמר חז"ל 'שכינה
למעלה מראשותיו של חולה'.

למחרת בסיום התפילה והתקיעות נגשתי לרב
בית הרפואה והודיתי לו על הדברים המרגשים
של אתמול, דברים ששינו את כל תפיסת
מחשבותי, הרב שמח מאוד ושאל אם אני מוכן
לעזור לו לתקוע בשופר בחלק מהמחלקות,
עניתי לו מה השאלה, אני עבד ה' ועבד עושה
מה שהמלך רוצה, תהיה זו זכות עבד לזכות

עוד יהודים במצוות שופר. כך הסתובבתי
במחלקות וזכיתי יהודים רבים תוך כדי שאני
מסביר להם את מהות השופר להמליך את ה'
על כל הנשימות שלנו ועל כל מה שעובר עלינו
מתוך אהבת ה' והכרת הטוב.

גם היום שנים רבות אחרי אני מתגעגע לאותו ראש
השנה נעלה, לא שאני חלילה רוצה להיות שוב
בבית הרפואה, אלא להרגשה המרוממת שבאה
מתוך הכנעה וקרבת ה' מיוחדת, והאמת שאת
ההרגשה הזו אפשר להרגיש בכל מקום עם קצת
מחשבה, ה' יזכנו.

שרוליק ויענקי לומדים מהפרשה

יענקי נכנס הביתה אחרי החידור והודיע לאבא ואמא בשמחה; "ביום שלישי אנו יוצאים יחד עם המלמד לתפלת שחרית בכתל המערבי, להודות לה' על השנה הנפלאה שנתן לנו ולבקש על השנה הבאה שתהיה שנה טובה ומתוקה".

"איזו זכות" - אמר אבא, ואמא הוסיפה ואמרה; "תתפלל על כל המשפחה שנוזכה לחיים טובים ובריאים, בכדי שנוכל לעבד את ה' באמת ובתמים". "בּוּדאי בּוּדאי, אתפלל על כּלם, וגם אתפלל על ביאת המשיח ושיבנה בית המקדש עוד השנה". אמא נשקה ליענקי בראשו ואמרה: "אתה צדיק יענקי אני מודה לה' שנתן לי כזה בן טהור כמוך".

ביום שני בערב הזדרז יענקי לישן בכדי שיוכל לקום בקר השכם ולצאת עם הרב'ה וכל החברים לכתל המערבי. לפני שיענקי קרא קריאת שמע שעל המטה הוא בקש מאמא. "הרבי אמר שיוצאים בשעה שמונה בדיוק ולכן אבקש ממך אמא שתעירי אותי כבר בשעה שבע בכדי שאוכל להתארגן בנחת ולא לאחר את הנסיעה לכתל המערבי". אמא השיבה, "בעזרת ה', אקום מקדם ואעיר אותך מקדם, בכדי שתוכל לנסע יחד עם הרבי וכל הכתה לשפך שיח לפני ה', ליד שריד בית מקדשנו".

יענקי הלך לישן מתוך צפייה לתפלה שיתפלל למחרת סמוך ונראה לכתל, שממנו לא זזה השכינה מעולם. "בקר טוב יענקי, השעה שבע ואתה צריך להזדרז לצאת לתלמוד תורה בכדי להספיק את הנסיעה יחד עם המלמד לכתל המערבי". "מה קרה לך יענקי?" שאלה אמא בדאגה. "אתה נראה לי קצת חור". "כן אמא, כואב לי קצת הראש ובלילה היו לי גם בחילות". "אוי ואבוי יענקי, אתה לא יכול לנסע ככה. תשאר לנוח קצת בבית ובעזרת ה' תתחזק ותרגיש טוב יותר".

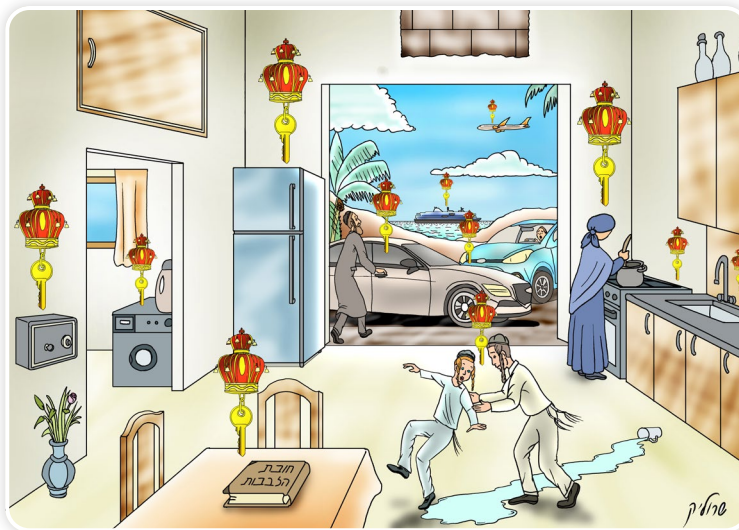
כך נשאר יענקי בבית כשהוא חושב על המלמד וכל החברים שנוסעים לכתל, ואלו הוא נשאר לבד בבית. בהמשך הבקר יענקי התחזק והרגיש טוב יותר. "יענקי - אמר אבא - אני ממש שמח לראות שאתה מרגיש טוב יותר". "כן אבא, גם אני שמח, אבל מצד שני אני ממש בצער על כך שבדיוק בזמן של הנסיעה עם כל הכתה לכתל, לא הרגשתי טוב והפסדתי את הנסיעה". "אתה צודק יענקי, אך אל דאגה, אני אקח אותך באחד הימים הקרובים לכתל". יענקי שהיה ממש מאכזב, השיב; "זה לא שווה, רציתי לנסע עם כל הכתה וכעת זה כבר לא שווה לי".

אבא התישב לצדו של יענקי על הספה, הניח את ידו הגדולה על כתפו של יענקי ואמר:

"יענקי היקר, הפרשה שלנו פותחת במלים "אתם נצבים היום כלכם": ורש"י מביא את דברי המדרש; שכאשר עם ישראל שמעו את הקללות שבפרשה הקודמת, הם נחלשו בדעתם מאוד ואמרו, מי יוכל לעמוד בכל זה. ואז משה קרא להם וחזק אותם שה' אתם ועליהם להיות נצבים וחזקים, ודוקא הקשיים הם אלו שמרוקמים את האדם כאשר הוא עומד בהם באמונה ובנאמנות עם הבורא, וגם אתה יענקי, דוקא הקשי שיש לך כעת והצער על כך שלא נסעת לפתל יחד עם כלם, זה מה שיחזק אותך אם תקום ותחליט שאתה עושה את רצון ה', גם אם זה לא הסתדר עם מה שרצית.

יענקי הגהן בראשו ואמר; "אבא זה בדיוק מה שהרבי למד אותנו שב ראש השנה אנו מכריזים שה' המלך שעושה לנו הכי טוב, ואנו עבדיו לעולם". "נפלא יענקי! זה גם יסוד התשובה, כנאמר בפרשתנו שהיא קרובה אלינו עד מאוד, כי היצר הרע מנסה לומר לנו שכיון שלא הצלחנו ועברנו עברות, כבר אין לנו תקווה חלילה, אולם ה' מגלה לנו שהוא מאוד קרוב אלינו, והוא קורא אלינו שנשוב אליו באהבה.

"אבא, גם אני מתחזק ורוצה ללכת אתך לפתל לדבר עם ה', וגם לבקש ממנו שגם כאשר דבר מה לא מסתדר לי, אני אזכר שהוא עושה הכל לטובתי, ולא צריך לכעס ולשבר את הכלים גם כאשר לא נעשה כמו שרציתי.

בסייעתא דשמיא עומד לצאת לאור ספר של "שרוליק ויענקי לומדים מהפרשה".
ניתן לקחת חלק וזכות. ניתן גם להקדיש להצלחה או לע"נ וכדומה

לע"נ חיים בן מסודה ובנימין בן שושנה ע"ה
ניתן לתרום לזיכוי הרבים: 0527193031